

Sõna

Ma panen pilvedesse oma vikerkaare ja see on lepingu tähiseks minu ja maa vahel.

1Ms 9:13

Mõte

Nõnda ütles Jumal pärast suurt veeuputust, kui vana maailm oli selles hävinud. Pääsesid ainult Noa ja tema pere, sest nad usaldasid Jumalat ja arvestasid Temaga. Pääsesid ka loomad, sest Jumal tahtis oma loomingut siiski alles hoida. Nii sai uus algus pandud elule maa peal. Vikerkaart on läbi aegade peetud sillaks taeva ja maa vahel. Alati, kui näeme pilvedes seda, siis olgu meilgi tänulik meel, kuna Jumal kõigest hoolimata siiski hoolib oma loomingust. Ja inimesest, kelle päästmiseks ta saatis maailma oma Poja Jeesuse.

Palve

Hea Isa, me täname Sind Sinu armu eest, mida me vaevalt väärt oleme. Täname, et Sa annad ka uue aasta, mil me võime nii mõndagi uut alata ja jätkata hea vanaga. Palume Sinu õnnistust sellele! Ja aita, et me võiks ikka usaldada Sind ja arvestada Sinu tahtega meie Issanda, Jeesuse Kristuse läbi. Amen.

ÕNNISTATUD ALANUD AASTAT!

Aasta 2018 arvudes

Ristiti 14, konfirmeeriti 16, maeti 11 inimest, laulatati 1 paar.

Igapühapäevaseid ja pühade jumalateenistusi peeti kokku 62 kirikus, leerimajas ja hooldekodus. Keskmiselt osales 16 inimest.

Koguduses toimusid Taizé-palvused ja osaduring, Hea Sõnumi Ring lastele ja laulukoor. Peeti üks retriit. Koguduse Püha Katariina külalistemaja on võõrustanud paljusid külalisi Ameerikast ja Venemaalt, Saksast ja Soomest, Lätist ja Ukrainast. Kõige kaugem külaline oli Uus-Meremaalt. Eestist nagunii.

Liikmeannetust (kirikumaksu) tasus 92 inimest. Siin on arvestatud ainult neid, kes on otsesõnu teatanud, et tegemist on liikmeannetusega. Vaid sellisel kujul on liikmeannetus deklareeritav maksuametile.

Sissetulekuid oli kogudusel 28715 eurot, väljaminekuid 26594 eurot. Liikmeannetustest laekus 3851 eurot.

LEERIKURSUS KADRINA KIRIKUS ALGAB PÜHAPÄEVAL, 10. VEEBRUARIL KL 11 LEERIMAJAS

ÕPIME TUNDMA RISTIUSU ALUSEID.
TUNNID KOKKULEPITUD AJAL KORD NÄDALAS
LEERIMAJAS.
RISTIMINE JA LEERIÕNNISTAMINE
VAIKSEL LAUPÄEVAL, 20. APRILLIL

53458594 VÕI KADRINA@EELK.EE

Elli tähevalgus

Jõulumuinasjutt G. Herbergi järgi

Muinasjutud elavad muinasjutukeras. Tänapäev muinasjutt on aga väga vana. Seda juttu teadsid juba sinu vanaemad ja vana-vanaemadki.

1857. aastal elas Berliini äärelinnas väike tüdruk, keda kutsuti Elliks. Aga tegelikult, mis väike ta õieti oligi. Ta oli juba 12-aastane, aga kasvult selline lühike ja õbluke. Ellit kasvatas tema vanaisa. Igal jõululauapäeval sõitsid nad taadiga kirikusse. Elli kartis pimedaid ja hämaraid paiku, näiteks pimedas keldrisse minna või siis õhtuti surnuaeda. Ta ei teadnud, miks see nii oli.

Jõululauapäeva õhtul pani vanaisa hobuse ree ette ja sõit kirikusse võis alata. Elli põlvedele pani taat lapilise saaniteki. Sõidu ajal küsis Elli: „Taat, ae, kas me varsti jõuame kirikusse?“

„Varsti,“ vastas taat.

Natukese aja pärast küsis Elli jälle:

„Kas me nüüd jõuame kirikusse, taat?“

„Varsti,“ vastas taat.

Hobune peatuski kiriku ees. Aga Elli kartis kirikusse minna. Ta pugus taadi selja taha.

Taat julgustas tüdrukut, ütles, kirikut ei olevat vaja karta. Ja siis nad läksid taadiga päris jõulukirikusse. Seal oli väga ilus. Altari ees oli jõulusõim. Koor laulis kaunimaid jõululaule ja sõimest tõsis kummaline valgus otse kiriku võlvide alla. Ellil läks süda soojaks. Ta ei kartnud enam. Kui nad koju tagasi hakkasid sõitma, langes üks täht taevast alla.

Elli ütles taadule:

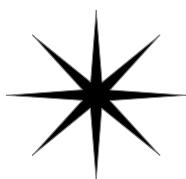
„Taat, ae, jõulutäht langeb.“

„Jah. Kui täht langeb, tuleb midagi head soovida,“ ütles taat.

„Taat, ae, ma soovin kõigile häid pühi ja kordaminekuid uuel aastal.“

„See on igati häa soov küll,“ oli taat päri.

Ja nad sõitsid koju. Lumi krudises saani jalaste all ja korraga tundis Elli, et tema jõulusoov oli seal samas saanis täide läinud. Nii hea oli olla. Ja lund taevast aina langes ja langes ning lumehelbed tantsisid õhus oma lustakaid ringmänge.

VIHMAVARBLANE

XIV OSA

Paar päeva hiljem pöördus Kasesalu Eda koju tagasi. Ta oli ju rahunenud ja otsustas Lembitule see kord andestada. Aga Lembitu polnudki see päev kodus. Kõõgilaual lebas sedel, et oli Paidesse venna juurde sõitnud. Eda ohkas kergendunult ja hakkas nende väikest majapidamist puhtaks kraamima, sest elu pidi ju ometi edasi minema. Vaevalt oli ta aga kõõgiga lõpetanud, kui välisuksele kostis nõudlik koputus. Eda kuivatas käed kõõgirätti ja läks avama. Ukselävel seisis mustas pükskostüümis väga hoolitsetud välimusega naine.

„Vabandust, kas te võite mulle öelda, kas teie naaber Bläku Eduard ka täna kodus on? Tahtsin teda meie koosviibimisele kutsuda, aga tal oli üks lukus. Siis mõtlesingi, et äkki annate talle selle ajakirja üle. Jätan ka teile ühe, kui soovite.“ Naine pistis pihku Edale kaks õhukest ajakirja, soovis head päeva ja lahkus. Eda vajus väsinult kõõgitaburetile istuma. Mis asi see siis nüüd oli? Kas Bläku Eduardi sarnased inimesed võivad üldse muutuda, on nad selleks suutelised? Kas usk on võimeline inimest muutma ja kellesse või millesse üldse uskuda?

Liigne alkohol teeb nii ehk naa südamele ja ajule ning maksale liiga, kuid Eedi? Oli ta ju joonud juba aastaid. Tüdinult viskas Eda ajakirjad kõõgilauale ja jäi mitte midagi ütlevate silmadega aknast välja vaatama.

Samal ajal lahendati muresid ka Saare Taali väikeses majakeses. Taali seisis keset nende kitsukest elutuba ja tõreles tütreaga: „No ütles mulle ometi, millal sul mõistus seal tagaotsast ükskord pähe jõuab? Helistas su klassijuhataja ja ütles, et sul on maateaduses kaks tunnikontrolli järelevastamata! Või ehk äkki pean nüüd mina sinu eest veel õppima ka hakkama? Kas sa oma arunatukesega emale üldse ei mõtle? Jändad siin aga nende oma sõbrannadega.“

Tütar aga pigistas suu kõvasti kinni ega öelnud midagi. Siis kargas ta diivanilt järsku üles ja ruttas kulg kortsus oma tuppa.

Saare Taali läks kööki ja püüdis maha rahuneda. Aga leidis siiski, et oli tütreaga tõreledes õieti toiminud. Ta mõistis, et üksinda lapse kasvatamine pole sugugi kergemate killast ülesanne ja soovis esimest korda, et kadunud abikaasa veel elaks. Viimasel ajal sai mitmestki ajalehest lugeda väärtustepõhisest kasvatusesest, mis tähendas seda, et ole lapse kasvatamisel enesekindel ja läbimõtlej ja mis peasi, mitte järele anda.

Kuid see teismeliste mõttemaailm oli ja jäigi Saare Taali jaoks kuidagi segaseks

mõisteks. Kasvuraskused, öeldakse vist selle kohta, aga mida pidi Saare Taali hapra ja haavatava naisterahvana muud tegema? Ema süda ju muretseb ainukese lapse käekäigu pärast. Saare Taali mõtted rändasid tahtmatult Helmut Varblasele. Jah, üksi see mees ju elas ja kummaliseks peeti teda ka, aga näe, nii mõnigi sai tema juurest nii lohutust kui rohtu mistahes hädade vastu. Helmutil oli kummaline omadus, mille pärast mõned teda imetlesid ja teised jälle kadestasid. Ta sai läbi kõigiga, nii vanade kui noortega ja kui mõni memmeke või taadike ka vihmasel päeval tema juurest abi tuli otsima, siis ei aetud teda kunagi kohe minema.

Sellele kõigele mõeldes tulid Saare Taalile millegi pärast pisarad silmi. Kas elu siis ühe üksikema vastu nii karm võib olla? Kas tema saatuseraamatus pole tulemas enam ühtki heledamat valguskiirt? Taali langes kummuli diivanile ja nuttis. Viimaste päevade sündmused, juhtunu Edaga ja kõik muu, olid tedagi tasakaalust lõplikult välja viinud ja nüüd andis naine oma tunnete alla. Muidugi ei võinud see ju lõputult kesta ja Taali sundis end natukese aja pärast rahunema. Ega siis inimesele ometi suuremaid koormaid õlgadele panda, kui ta kanda jõuab. Tema ainukeset lapsest, tema silmaterast võib veel asja saada, kui tüdruk end vaid tõsiselt käsile võtaks. Mis lugesid Saare Taalile praegu kõik Bläku Eduardi ja Loopre Hannese sarnased joodikud, kes oma eluga muud peale ei osanud hakata, kui seda hävitada, hävitada ja veelkord hävitada. Mõtlemata homsele või üldse tulevikule. Kui palju pidi siis temas, Saare perenaises, veel seda hingejõudu ja tahtmist olema, et elu jätkata? Tütre pärast, tema nimel. Mis ütlesid teised temasarnased? Milliste raskuste ja probleemidega maadlevad nemad? Need küsimused vaevasid Saare Taali pead terve öhtu. Minna tütre juurde ja rääkida talle oma tunnetest, seda ta praegu ei sõandanud, sest südamel oli valus ja nutt oli jälle varsti varuks. Kuid samas teadis naine, et elu on elamiseks, see on kui õppetund, millest igalühel on oma osa ja kui elu sel hetkel tedagi pisut karastas just nii, siis võis ju selle äkilise nõrkusehoo endale isegi andeks anda. Sest suurem jagu tema hingemässamisest hetkel oligi vaid sisetunnete küsimus.

Järgneb

Meelis-Lauri Erikson

kadrina@eelk.ee

Karin-Kristel Hansson

karin.hansson@mail.ee